

съ окови на нозе въ София бе откаранъ;
подиръ година чакъ, следъ въ ужаси прекаранъ
животъ по затвори, съ оскубана брада
се върна дома той. Но тази го беда
не стресна. Веренъ синъ застъпникъ на народа,
преди на Левски, днесъ на гордия Войвода
каменоградски той другаръ е най-любимъ.
Макаръ и старъ и хилъ, а пламъ неугасимъ
все още пакъ гори въ недъгавото тело,
и на Войводата и словомъ и на дело
той дясна е ръка. Живота бедовитъ
не засени со страхъ духътъ му упоритъ,
нито му чувствата неволи измениха. —
Той все си е такъвъ припрянъ на речъ и сприха,
и зарадъ препирня пръвъ дава пей. Дозелъ
сега, че тоя смутъ и глъчъ се е подиелъ
за него, устни свилъ, изви се къмъ другари
и зина съ гнявна речъ...

Но тука го превари
Младенъ: — „Види се че тукъ да се делякатъ
сж някои дошле. Така ще се протакатъ
и часове и дни, а няма нищо пакъ
да свършимъ. Нямаме ний нужда отъ ортакъ
тукъ въ нашта работа. Тежко ни, ако ние,
вместо на себе си, на тие и оние
се възнадяваме. На своя мъка плодъ
кога е, сладка е на кой да е народъ
свободата. Това не сме ли ний готови
да сторимъ, знайте че за мъки само нови
ще да въставаме. А твърдо вярвамъ азъ,
че сила имаме, че ний сами на назъ
ще си помогнемъ, безъ отъ вънъ да ни се бъркатъ
и раните ни съ пръстъ отровенъ да човъркатъ...

Ала не станахъ азъ предъ вази за това
да ви разпращамъ. Не!... Подземамъ азъ слова